Шарль Леконт де Ліль

Вовче закляття

Перекладач: Ю. Клен

Під сніжним тягарем схилились віти бору.
Морозна височінь. Холодний спокій зір,
Великий жовтий диск горить, а владар гір,
Самотній вовк, сидить і не одводить зору.

Провалля, і ліси, і скелі, й ряд могил
Укриті саваном, і білий сон їм сниться.
Обличчя мертвої землі — немов вічниця,
Скрізь — сніжна далечінь: рівнина й купи брил.

Ось око місяця, сліпе, закрижаніле,
Зловісним золотом над обрієм зблисне,
І вовче серце враз — тугою спалахне,
Тремтіння люте вмить перебіжить по тілу.

Його укохана, що з полум'ям в очах,
Його дітки малі, що пестила і гріла
Мохнатим животом його вовчиця біла, —
Лежать, людиною порізані, в кущах.

Самотній він, і сніг блакитні пасма стеле.
О, спрага з голодом і крик облог щодня;
Ягнятко, що блеїть, і ніжне оленя —
Йому ніщо тепер, коли весь світ пустеля.

Всі зрадили, бо всіх повабили вогні.
І мавка, й лісовик, і відьма, й цап кошлатий, —

Всі там, де торфове палахкотить багаття,
Там, де вода кипить в мідянім казані.

Язик із пащі звис, лизать уже не хоче
Димучу чорну кров, що з теплих ран дзюрчить.
Ось довгу морду вовк підніс та скавучить:
Ненависть у нутрі вогнем пече, клекоче.

Людина, що несла ще предкам смерть і жах,
Що вбила і дітей, і ту, що їх родила
І теплим молоком своїх смочків поїла,
Маячить привидом в його тривожних снах.

От виє він, і знов пашать зіниці жаром,
Наїжується шерсть: закляттям вовчий гнів
Скликає душі всіх загублених вовків,
Що сплять під місяцем, підвладні білим чарам.